

Landbrugsministeriet. København, den 2. marts 1973.

Med henvisning til de af landbrugsministeriet stillede ændringsforslag til finanslovforslaget for 1973-74 har finansudvalget udbedt sig besvarelse af følgende spørgsmål:

Spørgsmål 1.

Idet henvises til det stillede ændringsforslag til § 11, pkt. 1.01. departementet og § 11, pkt. 1.04. statens jordlovsudvalg udbedes en udførlig redegørelse for baggrunden for og hensigten med den foreslåede overførelse af sagsområder fra departementet til jordlovsudvalget. Hvilke sagsområder drejer det sig om? Er der tale om nogen form for aktivitetsudvidelse?

Spørgsmål 2.

Idet henvises til ændringsforslagets § 11, pkt. 3.03. statens forsøgsmejeri, ønskes en udførlig begrundelse for, at de 13 stillinger som videnskabelige assistenter søges omdannet til egentlige tjenestemandstillinger. Hvilke løn- og pensionsmæssige fordele opnår de pågældende ved tjenestemandsansættelsen?

Ad spørgsmål 1.

Ved de i slutningen af 1971 og begyndelsen af 1972 fremadskridende forhandlinger om Danmarks optagelse i De europæiske Fællesskaber blev det for landbrugsministeriet klart, at det måtte anses for tvingende nødvendigt at foretage en ændring af ministeriets struktur for derved at gøre ministeriet funktionsdygtigt ved landets indtræden i EF. Som det vil være bekendt, har ca. 97 pct. af alle EF's forordninger relation til landbrugserhvervet.

Selv om det på daværende tidspunkt måtte være uvist, om Danmark kom med i EF, anså man det alligevel nødvendigt med en ændring af ministeriets struktur, idet andre og ikke mindre vanskelige ordninger for landbrugserhvervet i forholdet til de europæiske lande måtte overvejes og tilrettelægges, hvis Danmark kom til at stå udenfor fællesskabet. Det var derfor helt naturligt, at ministeriet måtte tage sine strukturproblemer op til nærmere overvejelse, uanset hvad udfaldet af folkeafstemningen den 2. oktober 1972 måtte blive.

Det lå ganske klart, at den af ministeriets to afdelinger, hvis arbejdsområde var den udenrigshandelspolitiske, måtte omstruktureres med de ændrede markedsforhold, som ville komme, men også ministeriets afdeling, der behandlede de indenrigske relationer, hvad enten det gjaldt erhvervmæssige, forskningsmæssige eller forsøgmæssige forhold, måtte underkastes ændringer både af hensyn til den eventuelle tilslutning til EF som af hensyn til den udvikling i den danske indenrigsstruktur, som i de senere år er blevet mere og mere markant.

En af svaghederne ved den daværende opbygning var, at departementet var belastet med alt for mange enkeltsager, navnlig i den indenrigske afdeling. Man sigtede derfor ved en omstrukturering imod at skabe et ret snævert opbygget departement med egentlige centrale opgaver af planlæggende og lovforberende karakter, hvilket indebar, at man fra departementet måtte afgive sagsområder, der havde karakter af ekspeditionel sagsbehandling efter regler, der er angivet i lovgivningen. For en sådan udskillelse af sager af ekspeditionsmæssig art talte også, at departementets stilling som øverste administrative instans ikke burde foregribes ved, at ministeriet selv udførte opgaver, der ellers kunne give anledning til administrativ rekurs.